

<https://slpress.gr/politismos/dimitris-armaos-o-poiitis-me-tis-apeires-lexeis/>

Έγραφε και μελετούσε με πάθος για τέσσερις δεκαετίες, κατά το μεγαλύτερο μέρος της σύντομης ζωής του. Έγραψε επίσης και μελέτες, με τον αδάμαστο έρωτά του για την έρευνα, σε εποχές που δεν υπήρχε το γκουγκλάρισμα. Ο Δημήτρης Αρμάος έφυγε από καρκίνο στις 31 Μαΐου του 2015, σε ηλικία 56 ετών, αφήνοντας φτωχότερη την ποίηση, καθώς και τα “παιδιά του” στα Λύκεια όπου δίδαξε μέχρι την αξιολόγηση, με την οποία κάθετα διαφωνούσε. Πριν από λίγες ημέρες κυκλοφόρησε και το περιοδικό “Νέο Πλανόδιον”, με αφιέρωμα σε εκείνον.

Εκτός από δημιουργός γραπτών με ξεχωριστή γραφή, ήταν και σπάνιος παιδαγωγός. Στο σχολείο ο Δημήτρης Αρμάος έκανε πολλούς μαθητές του να λατρέψουν τις λέξεις ως οντότητες ολοζώντανες, καθώς μια λέξη μπορείς να τις ανατέμνεις χωρίς να την κομματιάσεις, να φωτίζεις τη ρίζα της χωρίς να σκιάσεις με μομφές τις αλλαγμένες μορφές της, μπορείς να αναδεικνύεις τον τρόπο που την ανέπλασε ο κόσμος σε όλες τις γωνιές της πατρίδας μας, θωρώντας τη λέξη σαν ένα μαγικό φυτό που φυτρώνει όπου κι αν το βάλεις, αρκεί να το αγαπάς και να εννοείς αυτό ακριβώς που ξεστομίζεις ή γράφεις.

Η ποίηση του Δημήτρη Αρμάου

Η ποίησή του δεν είναι από τις πλέον εύληπτες, όμως έχει την γοητεία των άπειρων λέξεων και τοπικών ιδιωματισμών που προσπαθούσε να σώσει ο Δημήτρης Αρμάος από το ελληνικό λεξιλόγιο. Κάθε ποίημά του πλουτίζει το λεξιλόγιο του αναγνώστη με κατά μέσο όρο δύο άγνωστες ή πάντως ασυνήθιστες λέξεις. Το έργο του έχει και την σαγήνη του πολυτονικού, το οποίο πολλοί εξακολουθούν να σέβονται και να αγαπούν, ως γέφυρα με το παρελθόν και ως επί της ουσίας μοναδικό τρόπο επιβίωσης της γνώσης των αρχαίων ελληνικών, τα οποία δεν διδάσκονται με κεφαλαία, αλλά με τονισμό.

Από το βιβλίο του “Βίαιες Εντυπώσεις των ετών 1975-2007” παραθέτουμε τρία ποιήματα για πράγματα που στοιχειώνουν τη ζωή, όπως η αλήθεια, αλλά και η νιότη ή η απειλή του θανάτου. Ο δημιουργός σε αυτά, έχει ως σπέρμα εμπειρίες που του έχουν εντυπωθεί βίαια. Σχεδόν σε όλα όσα έγραψε, είχε πάντα αναφορά σε όσα αδικούν τον άνθρωπο –οι αμείλικτοι “άλλοι” αλλά και η αμείλικτη μοίρα. Στα ποιήματα διατηρήσαμε στο πλαίσιο του δυνατού τη μορφολογία του ποιητή, όπως κάποια μεγαλύτερα κενά, ως παύσεις.

ΤΑ ΕΡΑΣΜΙΑ

Η αλήθεια μαραζώνει ό,τι καλό

Γι' αυτό νωρίς μάς τὸ στερεῖ ἡ ἀθανασία

Κι ἄλλοι γιὰ μᾶς καὶ μεῖς γιὰ τ' ἄλλα ὄλο φτωχότεροι

Μάθαμε νὰ γερνᾶμε μὲ τὸ δάκρυ

Σ' ὅποια τζέπη κι ἂν ψάξουμε

Θὰ σύρουμε ξεδίπλωτο

Τὸ προαιώνιο μαντίλι τοῦ σταθμοῦ.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Γυρνοβολάω σὰν ἄπευθο αἶμα
Καὶ πλάι σ' ἔτοῦτο τὸ κορίτσι ἀξήγητα
Κλώθω ἕναν ὕπουλο καημό
Κι ὅμως
δὲν πάει καιρὸς ποὺ ἐγὼ ἐξατμίστηκα
Ποὺ καλοκαίριασα καλά δὲν πάει καιρὸς
Ποὺ τράβηξα ἀπὸ πάνω μου τὴν ἀνεξάντλητη ἐφηβεία
Σὰν τὸν χιτώνα τοῦ κενταύρου

Χτὲς μόλις μπήκα στὸ σινάφι
Καὶ μέτρησαν τὰ ὀστάρια μου κάτω ἀπὸ τὸ πετσί.

ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ ΚΛΩΘΩΣ

Τὸν βλέπω κιόλας μὲ κρανίο θρυμματισμένο εἰκοσιδουὸ χρονῶ σὲ πόλεμο κι ἂν ὄχι αὐτό
Πενήντα πέντε μὲ ραγδαῖες τὶς μεταστάσεις ἢ ἄιντε
Ὅγδόντα ἐννιά μὲ τέλη εἰρηνικά σάψαλο ὀλόβολο
Αὐτοὶ ποὺ ὀνόμασαν ἀθάνατα πράγματα λίγο μόνο ἀνθεκτικότερα πὲς καὶ πολὺ
Ἄπ' τὶς ἐφήμερες ζωὲς τους θὰ τὸν ἔχουν
Ωθήσει σὲ πολλὰς ὥρες σπατάλης ἔξω ἀπ' τὴν ἀπόλαυση
Τοῦ ἐλάσσονος ποὺ διαρκεῖ ὅσο πρέπει

Μὰ θὰ μιλήσει ἐφτὰ μηνῶ εἴν' ἀκόμα
Τὸ ὑπόλοιπο ἐνὸς θαύματος τοῦ κόσμου μας φανατικὰ θὰ ὑπηρετήσῃ καὶ τὸ σπουδαιότερο
Οἱ χάρες κι οἱ χαρὲς θὰ τὸν ἐκστασιάσουν

Καὶ πιὸ βαρὺ δὲ γίνεται ἀπ' αὐτό Ἕλληνας εἶναι ἀπογοήτευση.

ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΑΚΑΤΑΒΛΗΤΗ

Δὲ θὰ 'δινε κανεὶς οὔτε μιὰ μέρα ἀπ' τὴν τρεχούμενη ζωὴ του γιὰ τὴ δόξα

Καὶ θὰ ἴδινε ὅσες τοῦ μελλόντανε ζωές με κάθε πίστη στὴν ὑπόσχεση
Γιὰ νιότη πρόθυμη καὶ ὑγεία καὶ λάμψη
Ἰδίως κωπηλατώντας ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρο του
Πλὴν ὅλοι ἀλλιῶς διαψεύδοντάς το
εἰς μάτην

Στὴ δίχως ὄρια χόρδιση τῆς στάφνης
Ἀνάμεσα σ' ἐντερικοὺς βορβορυγμοὺς κι ἕναν Vivaldi ἀπ' τὰ ἐπουράνια
(Δὲν εἶναι τιποτένιο) ὑπάρχουμε ὅλοι ἀπαραιτήτως πάντοτε

Τὸ φῶς ἔχει στὰ σκοτεινά μας σπλάχνα ἀγκιστρωθεῖ
Καὶ μᾶς σηκώνει.